

Lenča Ferenčak

Odhajanja

I.
hodila bom in hodila
dokler se ne pogreznem
v svoj korak
v ledeno zibelko
dokler ne ležem
v zamrzlo stopinjo
sezujem čevljev
in položim trudne glave
na bel oblak
ki me bo nesel nesel
med marčne zvezde
v sivi mrak
domov

II.
zaprezi konje
obuj si čevlje in odidi
ob poti raste mak
mak, mak, mak
sredi polja kima
ga je odnesel veter
ni ga ob poti več
ni več poti
ni več poti ni Maka več
ne bo ga nazaj
nikdar
nikdar

nikdar
obuj si čevlje
zaprezi konje in odidi

III.

ne vem kam bi
s svojo bogato odvečnostjo
sem pravadna in večna
večno odvečna
z glavo v žarečem kotlu zemlje
z nogami v deževnem oblaku
med špranjaste prste lovim
ptičje petje
in izgubljeni čas

IV.

zemlja naj te prekrije
grenkih cipres valovanje
veter naj te s semeni zasuje
prepletejo te korenine
v naročju naj oljka ti zraste
zbudi te v novo življenje

V.

bila je pesem
pa mi je zdajle kot ušla
in vendar
si v mojem risu
si v moji luni
in sem lahko bogomolka
in ti lahko odgriznem glavo
iz ljubezni
sva sklenjen krog
sva ljubezen